

rænetetsretten, bliver afgjort, før der slutes Overenskomst med Norge. Jeg behøver blot at henvise til det mest betydningsfulde Moment, som overhovedet ikke har faaet Omtale i Traktaten, nemlig dette Spørgsmaal: Hvem har Jurisdiktionsbeføjelse paa Østgrønland, hvis der opstaaer Tvist mellem danske og norske Under-saatter? — hvad der jo, saaledes som Traktaten er formuleret, højst sandsynligt vil ske, naar den er vedtaget. Det findes der intet om i Traktaten. Hvem skal saa afgøre det? Den internationale Domstol? Hvorledes skal den afgøre det? Ud fra Spørgsmaalet om, hvem Højhedsretten, Suveræneteten tilkommer. Det kan slet ikke undgaas, at Spørgsmaalet om Retsgrundlaget for denne Overenskomst, nemlig Spørgsmaalet om Danmarks Højhedsret, før eller senere maa blive inddraget for den internationale Domstol i Haag — om ikke i Løbet af de 20 Aar, hvad der dog er mest Sandsynlighed for, saa i alt Fald naar de 20 Aar er udløbet; saa vil det komme frem.

Men naar der altsaa foreligger et suspenderet Retsspørgsmaal, som venter paa sin Løsning ved den internationale Domstol, hvorfor maa dette Spørgsmaal saa ikke finde sin Løsning paa Forhaand, naar Danmark og Norge begge er Forfægtere af Retsideen, som de er? Det kan dog umuligt være nogen Krænkelse af Norge, at Danmark søger den internationale Domstols Afgørelse.

Det kan umuligt heller hævdes, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vilde det, at det vil være uværdigt for Danmark at gaa til den internationale Domstol i denne Sag, fordi Norge en Gang har anerkendt Danmarks Overhøjhedsret. Ja, det har det, men det fragaar jo sin Anerkendelse af Højhedsretten. Jeg behøver i saa Henseende blot at henvise til den forrige Udenrigsminister Hr. Erik Scavenius' Interview for Aar og Dag siden i „Politiken“ om Grønlandsforhandlingerne. Der henviser Hr. Erik Scavenius til, at Norge havde anerkendt Danmarks Overhøjhedsret over Østgrønland gennem sin Udenrigsminister som Vederlag, fordi Danmark erklærede sig villigt til at anerkende Norges Højhedsret over Spitzbergen. Hr. Erik Scavenius udtalte følgende: „Vi har gjort Norge en Tjeneste, og efter at Norge har faaet det, som det vilde have det med Spitzbergen, gør man Forsøg paa at nægte os Vederlaget, Norge gik ind paa en Kontrakt, og nu vil man gaa fra sin Del af Forpligtel-

sen. Dette er en Optræden, som man ikke kan udvise. Sagen ligger klart og fast. Norge kan ikke slippe fra sin Forpligtelse, det er simpelt hen bundet ved sit Ord. At man nu forsøger at træde tilbage, gør et meget pinligt Indtryk, og det vil ikke nytte. Vi agter at hævde den Ret, vi den Gang opnaaede at faa anerkendt.“

Men hvorfor maa denne Ret ikke hævdes ved at gaa den Vej, som Danmark og Norge anerkender for den bedste og den mest betryggende i internationale Forhold, nemlig Retsvejen, Retsvejen ved den internationale Domstol i Haag? Dette Spørgsmaal har hverken det ærede Medlem Hr. N. Neergaard eller den højtærede Udenrigsminister givet et Svar paa, og det mener jeg, det er fuldt berettiget at kræve et Svar paa; Rigsdagen maa have Klarhed over, hvorfor man ikke vil det, og om man ikke i sidste Øjeblik vil betænke sig i dette Spørgsmaal.

Det burde i det kommende Udvalg undersøges, om det ikke er muligt — og jeg nærer ikke Tvivl om, at det er det — at tilrettelægge et Søgmaal saaledes, at dette til Grund liggende Spørgsmaal bliver afgjort. Det afhænger blot af, hvorledes Klagen formuleres, og det, det gælder om, er kun dette, at den formuleres saaledes, at Afvisning fra Domstolene er umulig eller i alt Fald usandsynlig. Og selv om der er en Mulighed for en saadan Afvisning, er Ulykken ikke større, saa kunde Danmark jo endelig gaa til Folkeforbundsraadet og søge dets Mægling og, hvis det ikke kunde mægle, da, som sagt, faa ad den Vej et Responsum fra den internationale Domstol. Men det forekommer mig, som den ærede Ordfører for de Radikale (Zahle) og den ærede Ordfører for de Konservative (Pürschel) gjorde gældende, at dette Principspørgsmaal maa være absolut paa det rene, før Danmark kan indlade sig paa en Overenskomst med Norge, fordi Resultatet, naar dette ikke er bragt paa det rene, uvægerlig vil blive ikke Fred, men netop Strid.

Naar derimod dette Principspørgsmaal først var afgjort klart, saaledes at Norge maatte bøje sig for en retslig Afgørelse, mener jeg, at Danmark i det nordiske Fællesskabs Interesse og ud fra politiske Opportunitetshensyn kunde slutte en Overenskomst med Norge, ved hvilken det maaske strækker sig endogsaa særdeles vidt, viser sig konciliant, som den højtærede Udenrigsminister sagde, overfor et nordisk Broderland — men vel at